

FRČAFELA IN HMELJ

MATEJA MOHORKO

Ilustrirala Laura Ličer

FRČAFELA IN HMELJ

MATEJA MOHORKO

... moji frčafeli Katarini ...

Ilustracije

Laura Ličer

Nekoč, že davno, je živela
ena mala Frčafela*,
ki nikoli ni zaspala.
Sanjati pa sploh ni znala.
Že v zibki je čebljala,
vriskala in se smejala.
Vse noči je prebedela,
prav vse dni je prenorela.
Mami, ati, tete, strici,
še celo pestunja Mici,
niso mogli je umiriti.
Tudi, če so jo po riti,
je le malo zajokála
in takoj naprej divjala.
Prav zato, skozi vsa leta,
spremljala so jo dekleta,
ki so se izmenjevala,
saj nobena ni zdržala
tega tempa dan na dan.
Ti več povem? Obrni stran.

* Frčafela – mlada deklica, ki frči kot čebela

V gôrah tàkrat so živele
prav prijazne žene bele
in globoko pod zemljó
kopali škratje so zlato.
To pravljíčni bili so časi.
Bilo je res lepo na vasi,
ko se je ličkalo v noč,
domov šlo glasno vriskajoč.
V mraku trske* so prižgali,
prav po tiho klepetali.
Pesmice domače peli
in se sploh lepo imeli.
Potem utrujene oči
na štrozoh** so zatisnit šli.
Le naša mala Frčafela
ponoči ni miru imela.
Sprva je bilo zabavno.
Spati nič – je enostavno.
A kaj, ko vsak sledeči dan,
se zdel je bolj in bolj zaspan.

* Trska – tanek kos lesa, ki so ga včasih uporabljali za svetenje

** Štrozoh – ležišče, napolnjeno s koruznico (koruznim ličkanjem)

Z leti prišlo je spoznanje:
»Včasih nam prav pride spanje.«
Če drugega že ne dobiš,
jutra bolj se veseliš.
Pa se odloči Frčafela,
da zdaj spati bo začela.
Zvečer – kot drugi – se umije,
pod kovtrom* se v klobčič zvije,
odločno res oči zapre.
Zaspati pa ... Ji sploh ne gre.
Vstane, toplo mleko spije,
prav do nosa se pokrije,
Čaka, čaka in potem
ovčke šteje. Ti povem,
do tri tisoč je preštela.
Je zaspala? Ne. Bedela
je do jutra šest noči.
Sedmi dan se razjezi:
»Nobena žavba** ne deluje.
Dovolj imam!« In se obuje.

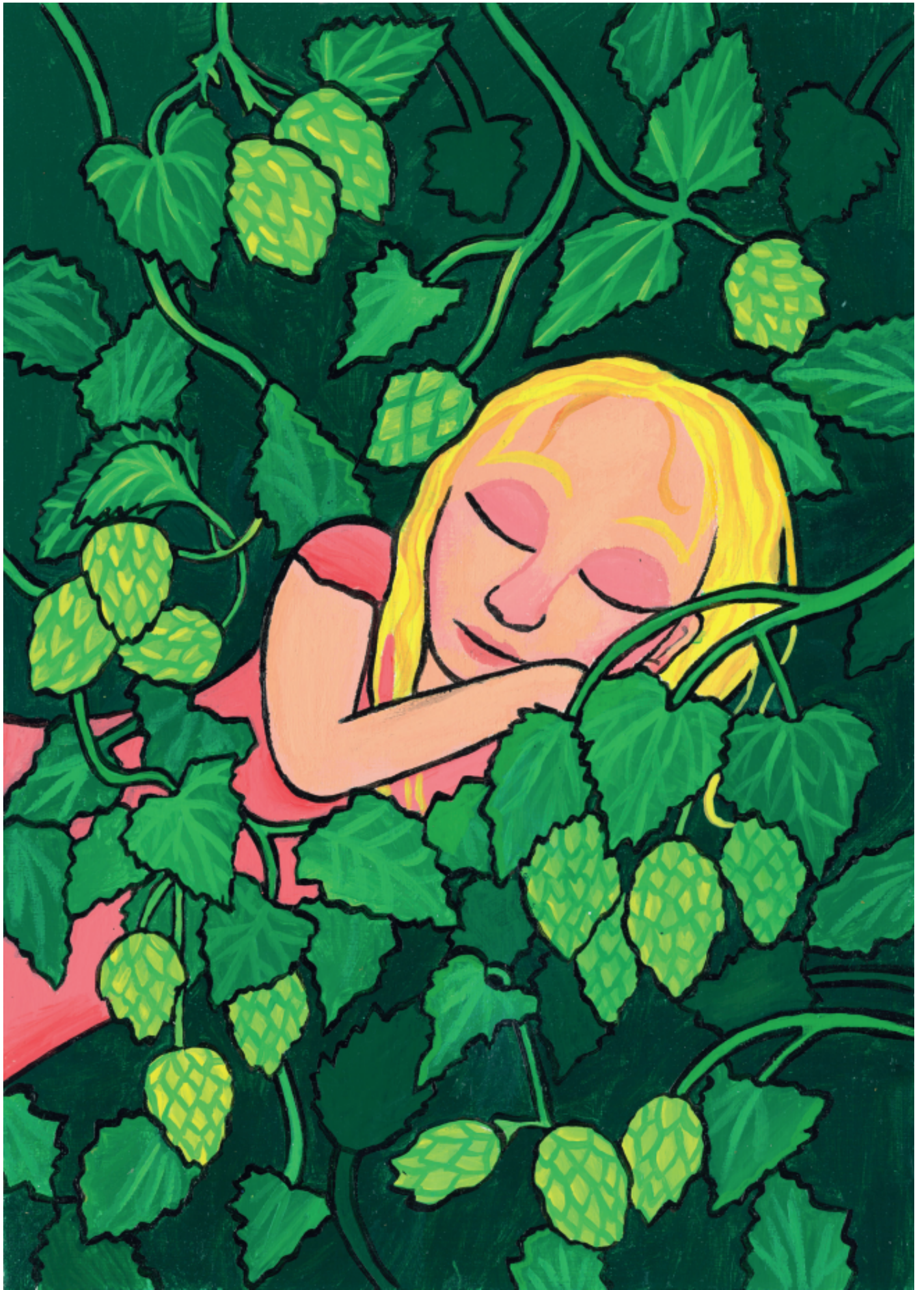
* Kovter – prešita odeja

** Žavba – zdravilno mazilo, krema

Saj ji šinilo je v glavo:
»Doma sedeti res ni zdravo.
Ko zase nekaj narediš,
lahko ponoči sladko spiš.«
Telovadi resno, zbrano.
Ne zmrduje se nad hrano.
Končno pije dosti vôle.
Teče, hodi na sprehôde.
Vedno dlje od doma hodi,
pot jo že v neznano vodi,
ko naenkrat obstoji
s široko odprtimi očmi.
Pred njo se razprostira polje.
Kot da bi prišla v vesolje,
zelenih stebrov je vsaj sto,
ki se dvigujejo v nebo.
Med njimi prav počasi stopa,
večerno sonce jo okópa.
Vonj neznan obljublja sanje.
Leže, potopi se vanje.

V sanjah naša Frčafela
si je nežno, sladko pela ...
V resnici pa – močno smrčala,
ker je tako trdno zaspala,
da je nič več ne zbudi.
In celo noč res mirno spi.
Počasi se nov dan poraja.
Nad dolino sonce vzhaja.
Hmelj potrpežljivo čaka,
da hmeljar vanj zakoraka
in oznani vsem nov dan,
da do večera bo obran.
A gospodar se obotavlja,
z nogé na nogo se prestavlja,
saj iz polja, vse naokrog,
se sliši čudno čuden zvok –
kot da pošasti, kar jih je,
na hmeljišče so zašle ...
Obiralci so ob njem,
strah v vseh je pritajen.